

Ak ho chcú dostať za mreže, ona musí zomrieť

SANDRA BROWN

ROZHODNUTIE

SANDRA BROWN ROZHODNUTIE

Preložila Barbora Andrežálová

Sandra Brown

Overkill

Copyright © 2022 by Sandra Brown Managment, Ltd.

All rights reserved.

Cover photos @ Getty Images, Shutterstock

Cover design by Anna Dorfman

Translation © 2025 by Barbora Andrežálová

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9998-6

Prológ

Párty bola v plnom prúde.

Začalo sa to celkom pozvoľna okolo desiatej. O polnoci sa už hranice mravnosti začali pod vplyvom alkoholu, rôznych iných látok a telesných pudov strácať.

Teraz, v skorých ranných hodinách, sa rozplynuli aj posledné náznaky civilizovanosti. Väčšina hostí už odhodila rôzne časti oblečenia a všetci odhodili zábrany. Z reproduktorov nenápadne ukrytých po celom honosnom sídle sa ozýval rap, akoby túto kakofóniu vydávali samotné steny. Rozliehal sa po inak slušnej atlantskej štvrti Buckhead, takže miestna polícia mala už celé hodiny plné ruky práce s prijímaním sťažností na hluk.

Pozvánka na tieto bakchanálie bola verejná, takže hostiteľ väčšinu účastníkov, ktorí zaplnili jeho dom, vôbec nepoznal – vrátane mladej ženy, ktorá mu ponúkla svoje stehno ako podnos na šnupanie kokaínu.

Už nejaký čas sa obaja vyvalovali na pohovke v relatívne súkromnom kútiku a delili sa nielen o vrecúško bieleho prášku, ale aj o fľašu vodky, ktorá bola zdrojom mnohých falických narážok.

Ak mu aj povedala svoje meno, bol príliš mimo, aby si ho zapamätal. Keď sa spýtal, čím sa živí, odvetila: „Týmto.“

„Týmto?“

„Žúrujem.“

Skvelé. Prišla, aby sa dobre zabavila, a to bola zhodou okolností jeho špecialita.

Bola to kočka. Mala tmavé oči olemované výraznými čiernymi linkami ako Kleopatra. Hladké čierne vlasy mala dokonale rovné a dlhé až po zadok. Z hlbokého voľného výstrihu šiat jej vykúkali kypré prsia. Zlatistá a trblietavá látka bola taká tenká, že jej presvitali bradavky.

Keď jej šaty pochválil, povedala mu, že ich mala oblečené aj „na červenom koberci“ – netušil, ktorý myslela, a bolo mu to jedno. Šnupol zvyšok lajny a popritom vychutnával pohľad pod jej kratučkú sukňu.

Toto dievča malo dobrodružného ducha a žiadnu cudnosť.

Zhlboka sa nadýchol, vystrel sa, zaklonil hlavu a v extáze zakričal do stropu nadávku.

Zachichotala sa, napila sa z fľaše vodky a bosou nohou mu začala kĺzať po stehne. Zastavila sa len kúsoček od jeho rozkroku. „Pozrel si sa, keď už si bol tam dole?“

„Čo myslíš?“ uškrnul sa. „Som jednoducho zlý chlapec.“

„Zlí chlapci sú presne môj typ.“

„Naozaj?“

Nadvihla dokonale tvarované obočie.

Zasmial sa. „V tom prípade nás budeš milovať.“

Rozhliadol sa po svojich dvoch najlepších priateľoch a zbadal ich na druhej strane miestnosti pri stole s jedlom, ktorý vyzeral, akoby ho vyplienila vĺčia svorka. Na lôžku zo šalátu, kde boli predtým krevety, ležalo schúlené nahé dievča. Jeho kamoši jej spiace telo obkladali zvyšnými plátkami citrusov.

„Poď so mnou,“ povedal a chytil Kleopatru za ruku. Odtiahla sa. Oprela sa o vankúše pohovky, zdvihla jedno koleno a zakývala ním sem a tam. „Prečo nemôžeme ostať tu?“ zamrňala.

„Tu sme príliš na očiach.“ Zdvihol ju na nohy, chytil okolo pása a ona sa oňho opito oprela.

Keď kráčali k bufetovému stolu, obzrela sa ponad plece. „Nechala som si tam sandáliky.“

„Nič sa im nestane. Chcem, aby si sa zoznámila s mojimi priateľmi.“ Keď došli k stolu, povedal: „Chlapci, ideme na poschodie užiť si trochu zábavy pre dospeľých. Chcete sa pridať?“

Obaja si premerali Kleopatru sklenými očami. Vysoký blondiak s ospalým úsmevom, ktorý ženám pripadal neodolateľný, zatiahol: „Jasné.“

Ten druhý sa obzrel na dievča spiace na šalátových listoch. „A čo táto?“

„Môžeš sa po ňu vrátiť neskôr,“ odvetil hostiteľ. „Ak budeš mať energiu.“

„Nebudeš,“ zapriadla Kleopatra a prešla mu končekmi prstov po ruke. „Vydržím aj celú noc.“

„Presne môj typ,“ odvetil príťažlivý blondiak.

Venovala mu ten pohľad ako väčšina žien, akoby ho chcela celého oblízať. „Užijeme si to spolu.“

Hostiteľ pocítil záchvev žiarlivosti, ale ďalšia lajna a dúšok vodky to vyriešia. Po dnešnom večeri si bude Kleopatra pamätať jeho, nie neodolateľného kamaráta.

„Nechal som koks tam na stole. Skoč poň a vezmi aj jej sandále,“ povedal tretiemu mužovi. „Pôjdeme výťahom. Myslím, že ani jeden z nás by teraz nevyliezol po schodoch.“

Kokaín a zlaté sandáliky našli svojich majiteľov a štvorica si začala raziť cestu pomedzi ostatných

hostí, ktorí už boli buď v bezvedomí, alebo sa oddávali vlastnej zhýralosti.

Výťah sa nachádzal pod rozľahlým schodiskom a slúžil len na súkromné účely majiteľa domu. Bol zabudovaný do obloženia, takže bol prakticky neviditeľný, ale aj malý. Keď sa doň všetci štyria natlačili, Kleopatrinu zvodné telo zostalo vkliesnené medzi hositeľom a blondiakom. Tretí muž okolo nich ovinul ruky v skupinovom objatí.

Cesta na druhé poschodie bola krátka. Vyvalili sa z výťahu a potácali sa po širokej chodbe do spálne. Hositeľ vošiel ako prvý, hlboko sa uklonil a širokým mávnutím ruky im všetkým naznačil, aby vošli. Vzápätí zavrel dvere a zamkol ich.

Obrátil Kleopatru tvárou k sebe a s úsmevom povedal: „Naše hry majú len jedno pravidlo. Ja rozhodujem.“

Stiahla si z pliec tenké ramienka a nechala šaty skĺznuť po tele na zem. Potom nahá prešla cez miestnosť, ľahla si na posteľ a vystrela ruky nad hlavu. „Tak do toho.“

1. kapitola

Kým Zach Bridger sedel na bare pri bazéne na Kajmanských ostrovoch a pri melódii Buffetovho *Cheeseburger in Paradise* popíjal studené pivo, život sa mu obrátil hore nohami.

Bolo len pol deviatej ráno, ale jeho partnerka na tento týždeň si chcela obsadiť ideálne miesto na celodenné opaľovanie, a tak ho vytiahla z postele skôr. Ostatní hostia v prepychovom rezorte mali zjavne rovnaký úmysel. V reštaurácii pod holým nebom sa tvoril rad na bufetové raňajky a aj v bare bolo živo.

„Nie je to vaša bývalá?“

Zach, ktorý si užíval pohľad na plejádu lesklých ženských tiel okolo bazéna, sa otočil k barmanovi. Ten mykol kozou briadkou k televízoru, kde v pravom hornom rohu obrazovky nad plecom moderátorky dominovala fotografia ženy.

Na barmanovu otázku len čosi ľahostajne zavrčal. Akosi nedokázal priradiť slovo „manželka“ k tvári, ktorá zvodnými trnkovými očami hľadela z obrazovky. Stále nechápal, ako jej mohol prisľúbiť večnú lásku, úctu a vernosť.

Ani jeden z nich nedodrжал sľub. On však Rebeccu obdaroval prekliatym množstvom svojich pozemských statkov.

„Tých päť rokov od nášho rozvodu bolo najlepším obdobím môjho života,“ utrúsil.

„Chápem.“ Barman sa naňho uškrnul. „Od toho môjho prešli už tri.“ Natiahol sa po Zachov plastový pohár a dočapoval mu pivo. Potom sa obzrel ponad plece na obrazovku, na ktorej sa teraz objavila ďalšia fotografia Rebeccy. „V poslednom čase sa stretávala s nejakým hokejistom. Jedným z tých, čo nemajú v mene žiadnu samohlásku.“

„Chudák, mali by sme ho poľutovať,“ zafrflal Zach. Barman sa uškrnul. „Myslím, že sa už aj tak rozišli.“ „Nesledujem to.“

Zach sa s Rebeccou nevidel, odkedy odkráčala z rozvodového pojednávania. Odišla predným vchodom, aby sa zapáčila paparazzom, ktorí tam čakali, zatiaľ čo jeho právnik ho prepašoval von zadom, aby sa im vyhol.

Občas o nej náhodou čosi zachytil v niektorej z tých hyperaktívnych relácií o celebritách. Zvyčajne sa tam objavovala ako nádherný doplnok zavesený na pleci chlapa, ktorý bol práve trendy na sociálnych sieťach.

Barman utrel rozliatu tekutinu. „Zrejme ste v nej prebudili chuť na profesionálnych športovcov.“

Zach zdvihol čerstvo načapované pivo na znak súhlasu.

„Viete, keď k nám prídu nejaké celebrity, máme sa k nim správať normálne. Nerobiť z toho veľkú vedu. Ja vám však musím povedať, že som váš veľký fanúšik.“

„Máš pero?“

„Áno, iste.“ Barman vytiahol guľôčkové pero. Zach vzal z držiaka na bare koktailový obrúsok a načmáral naň svoj autogram.

Barman si ho šikovne strčil do vrecka. „Vďaka, chlape.“

„Žiadny problém.“

Zach si už nakláňal pohár s pivom k ústam, keď si všimol, že sa zábery na obrazovke zmenili. Teraz vysielali živé video buď z dronu, alebo z helikoptéry, ktorá krúžila nad čímsi, čo vyzeralo ako rozľahlé súkromné sídlo obkľúčené policajnými autami a vozidlami záchranej služby. Rebeccino meno naďalej svietilo v riadku v spodnej časti obrazovky.

Zach odložil pivo a zdvihol si slnečné okuliare na temeno hlavy. „Daj to hlasnejšie, prosím.“

Barman ho poslúchol a zvýšil hlasitosť, aby bolo moderátorku počuť aj cez aktuálnu rádiovú pesničku *Good Vibrations*.

Práve hovorila: „Úrady nám oznámili, že telefonát na linku deväťsto jedenásť prišiel dnes ráno o trištvrte na osem, ale volajúci zatiaľ nebol identifikovaný.“

Zach a barman si vymenili pohľady. Zach vstal z barovej stoličky a presunul sa za bar, aby lepšie videl a počul.

„Prví záchranári dorazili do sídla Clarkovcov do trinástich minút od telefonátu a našli Rebeccu Prattovú v spálni pre hostí na poschodí. Zatiaľ nemáme žiadne podrobnosti, ale podľa záchranných zložiek bola v bezvedomí. Previezli ju do Emory University Hospital, ale zatiaľ sa nevie nič o príčine ani o vážnosti jej stavu.“

Výšetrotatelia sú na mieste činu a vypočúvajú všetkých, ktorí sa zúčastnili na večierku v honosnom sídle. Odhaduje sa, že tam bolo štyridsať až šesťdesiat hostí. Polícia uvádza, že v rôznych miestnostiach vily sa našli nelegálne drogy a pomôcky na ich užívanie. Cudzie zavinenie nebolo vylúčené.

Rebecca Prattová, ktorú často vídať na červených kobercoch po boku významných osobností, zostala od trpkého rozvodu v roku dvetisícosemnať s rozohrávačom Super Bowlu Zachom Bridgerom slobodná. Jej bývalého manžela sa nám zatiaľ nepodarilo kontaktovať. O všetkých aktuálnych správach k tejto mimoriadnej udalosti vás budeme informovať. Teraz prejdeme k politickej búrke, ktorá sa rozpútala vo Washingtone v súvislosti s komentármi...“

Zach vzal od barmana diaľkový ovládač a vypol zvuk. Beach Boys prešli do skladby *All Night Long* od Lionela Richieho, no všetok okolitý ruch naraz ustal a rozhovory utíchli.

Zach si uvedomil, že všetci v jeho bezprostrednej blízkosti obrátili pozornosť k nemu.

Vyšiel spoza baru, nasadil si slnečné okuliare a snažil sa vyhnúť priamemu očnému kontaktu s kýmkoľvek. Za krátkym, ale búrlivým manželstvom urobili on aj Rebecca hrubú čiaru. Zdalo sa však, že všetkých ostatných to stále zaujíma. Hoci sa vrátila k svojmu rodnému priezvisku, ich mená boli stále spojené a len zriedkavo spomenuli jedného z nich v médiách bez toho, aby nepadla zmienka o tom druhom – či sa im to páčilo, alebo nie. Jemu sa to rozhodne nepáčilo. Vlastne to z duše nenávidel, pretože jej súčasná povest ho neustále strápňovala. Taká však bola cena za slávu.

Hoci sa musel poriadne premáhať, aby voči nej cítil čokoľvek okrem ľahostajnosti, nikdy jej neprial nič zlé. „V bezvedomí“ znelo dosť zle. Vrátil sa k bazénu a snažil sa rozpamätať, kde nechal svoje dievča na tento týždeň a ako sa vlastne volá.

Napokon ju zbadal, ako sa rozpráva so štíhlym hohlavým chlapíkom v slipových plavkách, zrejme ne-

jakým Európanom. Napoly sa opieral o ležadlo vedľa nej, ktoré Zach pred ani nie dvadsiatimi minútami uvoľnil. Keď sa preplietal okolo ostatných opaľujúcich sa hostí k nim, zazvonil mu mobil. Často mu vyčítali, že ho má nonstop pri sebe. Bol jeho predĺženou rukou.

Spoznal predvoľbu Atlanty a usúdil, že je to spravodajský portál, ktorý od niekoho vylákal jeho číslo. Pravdepodobne od neho budú chcieť vyjadrenie k Rebeccinej situácii, ktorá bude určite hlavnou témou dnešného dňa.

V duchu sa snažil sformulovať niečo vhodné, čo by mohol povedať – niečo, proti čomu by nikto nemohol namietaať, niečo, čo by vyjadrovalo obavy, ale zároveň fakt, že s týmto prípadom nemá nič spoločné. Prešiel palcom po obrazovke.

„Tu Zach.“

Do tridsiatich sekúnd si želal, aby ten telefonát nikdy nezdvihol.

Trvalo mu takmer dvanásť hodín, kým sa dostal z hotelového bazéna na ostrove Veľký Kajman do nemocnice v Atlante.

Nemal žiadne výčitky, že tam svoju spoločníčku nechal; zdalo sa, že si s tým chlapíkom v slipových plavkách rozumejú. Povedal jej, aby si užila zvyšok pobytu a aby všetko napísala na jeho kreditku, ktorú má hotel v evidencii. Dal recepčnému tristo dolárov, aby mu zabezpečil miesto v najbližšom lietadle do Štátov, a objednal si letiskovú dopravu.

V Atlante ho čakal nenápadný čierny sedan. Vodič bol vopred informovaný, v ktorej budove zdravotníckeho komplexu má Zacha vysadiť, a po obligátnom

privítaní rýchlo vycítil, že jeho pasažier sa počas cesty z letiska nechce rozprávať.

Zach bol pripravený na chaos, no privítal ho ešte väčší blázinec, než očakával. Jeho príchod všetko ešte viac vystupňoval. Len čo ho dav médií čakajúci pred hlavným vchodom uvidel vystupovať z auta, vrhol sa naňho ako prílivová vlna, alebo skôr ako húd žralokov, ktorí zacítili čerstvú krv.

„Zach, kedy ste sa to dopočuli?“

„Išlo o predávkovanie drogami?“

„Bola v depresii z nedávneho rozchodu s...“

Reportérka vykričkla meno, ktoré znelo cudzokrajne a akoby v ňom ani neboli samohlásky. Zach sklonil hlavu a ani sa nenamáhal odbiť príval otázok formulkou „bez komentára“. Predieral sa pomedzi reportérov a kameramanov, až kým si za sklenenými vstupnými dverami nevšimol Binga.

Ned „Bing“ Bingham ho trénoval v Clemsone. Puto, ktoré si tam vytvorili, sa ešte viac upevnilo, keď Zach prešiel na profesionálnu dráhu. Teraz už bol na dôchodku, ale Bing bol stále prvým človekom, na ktorého sa obrátil, keď sa niečo posralo.

Videl, ako Bing vyštekol rozkaz uniformovaným mužom, ktorí strážili nemocnicu. Strážnici vyskočili, rovnako ako väčšina ľudí, keď Bing vyštekol rozkaz. Otvorili Zachovi dvere a on sa pretlačil dnu, pričom dav novinárov vonku zostal sklamaný, ale o to viac rozvášnený.

Jeho príchod dodal príbehu značný šmrnc, katalpuloval ho do stratosféry senzácie. Za normálnych okolností bral nenásytný hlad médií po rozruchu s nadhľadom. Tieto okolnosti však normálne neboli a on z duše nenávidel takýto zásah nielen do

svojho súkromia, ale aj do súkromia Rebeccy a jej rodičov.

Podakoval strážnikom, ktorí ho pustili dnu, a vykročil k svojmu priateľovi a mentorovi. „Tak rád ťa vidím, Bing.“

„Ja teba nie. Vyzeráš otrasne.“

„Aj sa tak cítim. Volal mi nejaký správca či prednosta odtiaľto z nemocnice, vraj mám prísť čo najskôr.“

Bing zachmúrene prikývol. „Štvrté poschodie.“

Pokynul Zachovi smerom k výťahom. Keď prechádzali cez vestibul, Zach si uvedomil, že ľudia bezostyšne držia v rukách telefóny a mieria naňho objektívmi. Každý jeho pohyb, každý výraz, čokoľvek, čo povie alebo urobí, bude o pár sekúnd obiehať svet cez internet.

Do výťahu nastúpili len on a Bing. Keď sa dvere zatvorili, povedal: „Ďakujem, že si prišiel.“

Bing sa zamračil, ale na jeho kožovitej vráskavej tvári bolo ťažké rozoznať jeden výraz od druhého. „Poslal som ti správu, že tu budem.“

„Videl som, ale prehrieval sa mi telefón, tak som si ho prestal všímať. Som ohromne rád, že si tu.“

„Si v hajzli. Kde inde by som mal byť?“

Jeho známa strohosť bola upokojujúca. „Vieš, čo sa stalo?“

Bing pokrútil hlavou. „Buď to ešte nikto nevie, alebo to nechcú povedať.“

„Kto je Clarke?“

„Eban, Sidov syn. Miestny veľkopodnikateľ. Veľký boháč, ako je všetkým dobre známe. Eban bol s Rebeccou v tej spálni, keď prestala reagovať.“

„V správach hovorili, že je v bezvedomí.“

Bing naňho vrhol pochmúrny pohľad. „Kým som na teba čakal, podarilo sa mi rozviazať jazyk tým

fízlom, čo strážia jej dvere. Niektorí z nich sa rozprávali so záchranármi, ktorí ju priviezli. Srdce jej vraj stále bije.“

Zach nič nepovedal, len v strachu čakal, kedy mu povie zvyšok.

Bing si vzdychol. „Mali však dojem, že hore vo veži sa už nadobro zhaslo.“

Zach si zakryl ústa. „Kristepane.“

„Áno.“

Zach sa pozrel na osvetlený panel vedľa dverí výťahu. Míňali tretie poschodie, preto sa snažil hovoriť rýchlejšie. „Ten človek z nemocnice, ktorý mi volal, sa odvolával na nejaký dokument.“

„Lekárska plná moc.“

„S Rebeccou sme sa rozviedli pred piatimi rokmi. Tým sa mala automaticky zrušiť. Ako to, že je stále platná?“

„To netuším, Zach, ale jej otec má kópiu a máva ňou na všetky strany a z úst mu prská pena.“

Výťah začal spomaľovať. „Zhrň mi to,“ vyhrkol.

Bing sa naňho súcitne pozrel. „V skratke – rozhodnutie, či Rebeccu odpojiť od prístrojov, je na tebe.“

2. kapitola

O štyri roky neskôr...

Dnes ráno sa Zachovi naskytol nádherný pohľad na vodopád.

Po jednom z najdaždivejších severokarolínskych liet v dejinách sa zo skalnatého svahu rinula obrov-

ská masa vody padajúca do rieky o sedemdesiatpäť metrov nižšie. Slnčné svetlo presvitajúce cez vodný závoj vytváralo dúhu.

Stál na samom okraji útesu a hľadel ponad širokú priepasť medzi ním a vodopádom. Cez noc sa strhla búrka, ktorá so sebou priniesla silný dážď. Zem pod hrubým pestrofarebným kobercom z čerstvo opadaneho lístia bola taká premočená, že sa mu šmýkala pod podrážkami turistických topánok.

Front sa však presunul na východ a obloha bola teraz bez jediného obláčika. Vzduch bol svieži a chladný. Zacítil dym a vzápätí zbadal jeho tenký prúžok stúpajúci z komína na opačnej strane rokliny. Úbočie hory pokrýval hustý les tmavých vřdyzelených stromov. Listnáče boli práve na vrchole jesennej sezóny a hýrili živými farbami.

Hotové zmyslové preťaženie.

Kruto mu pripomínalo, že je futbalová sezóna.

Jeho úpadok ako hráča sa začal pred štyrmi rokmi tým osudným telefonátom o Rebecce. O dva roky neskôr sa dostal na úplné dno a nadobro ho zo športu vylúčili. Stále ho to poriadne škrelo.

Zakľal do hrnčeka s kávou, ktorý si práve zdvihol k ústam. Stúpajúca para mu na chvíľu zastrela výhľad, ale vzdialený hukot vodopádu neprehlušil zvuk blížiaceho sa vozidla.

SUV zastavilo hneď za stĺpkami obloženými riečnymi okruhliakmi, ktoré lemovali prístupový chodník. Pre kľukaté, stúpajúce cesty v tomto hornatom kraji vlastnil takmer každý, kto tu žil, nejaký druh terénneho vozidla.

Toto však nebolo ako ostatné. Mriežka chladiča bola v špeciálnom matnom čiernom prevedení a rov-

nako aj kolesá. Auto priam kričalo *Pozor, som drsný chlapec*.

Zach pohrdavo odfrkol nad takým očividným pokusom zastrašiť ho. Tri štvrtiny života sa vyhýbal obrancom, ktorí mali jediný cieľ: vyradiť ho ako rozohrávača z hry. On im to však nedaroval – ani vtedy, ani dnes. Nech už bol tento hochštapler ktokoľvek, bez ohľadu na to, ako gýčovo sa prezentoval, jeho odpoveď by aj tak znela nie.

A vtom vystúpila. Ona.

Prví traja zástupcovia, ktorých vyslala spoločnosť GreenRidge Incorporated, boli ako zo starej školy, takí sympatickí strýcovia, ktorí nostalgicky spomínali na Zachove slávne časy na ihrisku.

Keď ľudový prístup zlyhal, vyslali frajera v športovom aute a slnečných okuliaroch, z ktorého tiahla drahá voňavka a mal plnú hubu kecov.

Ďalšia bola materinsky pôsobiaca päťdesiatnička, ktorá sa ponúkala, že mu v nedeľu spraví dusenú hovädzinu. Potom príťažlivá rozvedená žena, ktorá sa mu snažila hrať na city tím, že sa pretíka životom sama s dvoma deťmi, ktoré potrebuje dostať na výšku, a jej bývalý notoricky mešká s platením výživného. Ani tá neuspela.

Po nej prišla mladá kočka. Podozrieval ju, že je platená od hodiny a nie na províziu, pretože jej pomerne nápadná reč tela hovorila: *Sem sa mi podpíš a som celá tvoja*. Odmietol zmluvu aj jej návrhy.

A teraz prišla jej nástupkyňa. Svojím príchodom mu pokazila pokojné ráno, no aj tak bol zvedavý, akú taktiku zvolí. Položil hrnček s kávou na peň, ktorý slúžil ako odkladací stolík, a prekrižil si ruky na hrudi.

Prešla okolo kapoty svojho SUV a usmiala sa naňho. „Pán Bridger? Zachary Bridger? Dobré ráno.“

„Nie je na predaj.“

Na úrovni stĺpikov sa nakrátko zastavila a nechápavo pokrútila hlavou. „Prepáčte?“

„Nie je na predaj, takže si radšej dajte rovno spiaťtočku, aby ste tu nezapadli nadobro.“ Mávol rukou na tenké opätky jej lodičiek, ktoré sa zabárali do rozmočeného pruhu zeme medzi dlažobnými kockami.

Nezdalo sa, že by ju to nejako zvlášť trápilo. Ani ju to neodradilo. Vytiahla z bahná najprv jeden podpäťok, potom druhý a pokračovala po špičkách, čo muselo byť vzhľadom na výšku podpäťokov ťažké.

Predsa však jej výške až tak nepomohli. Keď k nemu došla, musela poriadne zakloniť hlavu, aby mu mohla pozrieť do tváre. To musela urobiť väčšina ľudí, no ona si pri tom takmer vylomila krk.

„Pán Bridger, som Kate Lennonová.“

Podala mu vizitku. Vzal si ju, ale neobťažoval sa s čítaním, len si ju strčil do vrečka flanelovej košele. Ignoroval aj pravicu, ktorú mu podala.

„Kedy to konečne vzdáte?“ Širokým gestom ukázal na výhľad. „Prečo by som odtiaľto chcel odísť?“

Stiahla ruku a rozhliadla sa po panoráme. Na niekoľko sekúnd spočinula pohľadom na vodopáde, kým sa k nemu vrátila. „Neviem si predstaviť, prečo by ste to robili. Je to úchvatné.“

„Presne tak. A čo je dôležitejšie, je to moje a zostane to tak až do mojej smrti. Rozumiete?“

Podľa toho, ako sa odtiahla, pochopila. Dobré. Vyjadril sa jasne.

Z jej reakcie mal však nevdojak pocítiť, akoby dal facku víle. Krátky účes, srdcovitá tvár a nežné vy-

žarovanie. Ani neustále šumenie vodopádu nebolo ospravedlnením pre jeho zvýšený hlas. Aspoň nie tak celkom. „Pozrite, nechcem byť hrubý, ale...“

„Ale ste. Ste hrubý.“ Z nadrozmernej tašky, ktorú mala prehodenú cez plece, vytiahla zapečatenú sivú obálku. „Neberiem to osobne, ale za týchto okolností je vaša hrubosť mimoriadne nemiestna.“

Strčila mu obálku priamo do širokej hrude. Zachytil ju, aby nespadla.

„Je v nej niekoľko dokumentov,“ povedala, „ale najdôležitejší z nich je...“

„Videl som ich.“

„Áno, ale už je to nejaký čas.“

„Mám dobrú pamäť.“

„Výborne. Vďaka tomu...“

Roztrhol obálku na polovicu a pustil obe časti na zem.

Pomaly sklonila hlavu a pozrela sa na ne. Potom ju rovnako pomaly zdvihla a opätovala mu jeho neústupčivý pohľad.

A on si myslel, že nič také modré ako dnešná obloha nejestvuje.

„Zajtra ráno o desiatej,“ povedala.

Rozkročil sa do širšieho, asertívnejšieho postoja, ktorý bol zbytočný, pretože sa mu už otočila chrbtom. „Zajtra o desiatej čo?“

„Máme stretnutie. Miesto som vám napísala na zadnú stranu mojej vizitky. Miestnosť dvestotri.“

„Nerobte si zbytočné nádeje.“

Chcel dodať ešte niečo štipľavejšie, ale rozptýlili ho jej lýtka, ktoré boli dobre vypracované a dostatočne silné, aby udržali rovnováhu, keď na špičkách cupitala späť k svojmu SUV.

A potom sa pozrel na jej zadok. Či už to bolo korektné alebo nie, stále bol len chlap.

Počkal, kým spravila ostrú otočku a zamierila preč z jeho príjazdovej cesty. Až vtedy zdvihol obe polovice obálky a vzal ich do domu. Zvedavosť mu nedovolila, aby ich hneď vyhodil do koša.

Namiesto toho ich hodil na kuchynský ostrovček, nalial si ďalšiu kávu a sadol si na svoju obľúbenú stoličku. Na žiadnej z ďalších troch okrem Binga nikdy nikto nesedel.

Odpil si z hrnčeka a vytiahol obsah oboch polovic obálky. Oficiálne pôsobiacie stránky boli spojené zošívачkou, ale sprievodný list bol zvlášť. Priložil jeho dve časti k sebe. Skôr než začal čítať, pozrel sa na podpis. Pod tlačným pozdravom *S úctou Kathryn Cartwrightová Lennonová* bola podpísaná *Kate Lennonová*.

„Nuž, Kate Lennonová, čo všetko mi ponúkaš?“

A vtom si všimol hlavičku dokumentu.

Budova súdu na námestí bola staromódna a na prevažne vidiecky a riedko osídlený okres na západe Severnej Karolíny v tieni horského pásma Blue Ridge pôsobila impozantne. Bola postavená z červených tehál a štít nad vstupom podopierali štyri biele stĺpy.

Nebolo to však miesto, kde sa mal stretnúť s Kathryn Lennonovou. Adresa, ktorú mu napísala, sa nachádzala priamo oproti budove súdu. Škaredšiu budovu Zach v živote nevidel.

Obe poschodia pôsobili, akoby ich niekto nasilu stlačil, aby sa zmestili medzi plochú strechu a chodník. Nemala žiadnu fasádu, len rad okien, ktoré sa tiahli po oboch stranách sklenených dverí. Zlaté pís-